

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk

w sprawie **M. P.**

skazanej z art. 56 § 1 k.k.s.,

po rozpoznaniu 17 września 2024 r., na posiedzeniu bez udziału stron,

wniosku obrońcy skazanej o wstrzymanie wykonania wyroku

Sądu Okręgowego w Poznaniu z 21 lutego 2024 r.,

sygn. akt XVII Ka 566/23, utrzymującego w mocy wyrok

Sądu Rejonowego w Gnieźnie z 22 grudnia 2022 r.,

sygn. akt II K 461/19,

postanowił

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

W kasacji wywiedzionej w sprawie skazanej obrońca M. P. wniósł o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia, podnosząc, że zarzuty dotyczą naruszeń o charakterze jednoznacznym i oczywistym - co dotyczy w szczególności kwestii pociągnięcia skazanej do odpowiedzialności karnej skarbowej w warunkach zaistniałego już przedawnienia karalności czynu, który został jej przypisany. Jednocześnie obrońca wskazał, iż w sprawie „mamy do czynienia z zagadnieniem prawnym budzącym poważne wątpliwości co do wykładni przepisów prawa będących podstawą wydanego w sprawie rozstrzygnięcia. Istnienie takich poważnych wątpliwości w zakresie przepisów mających rodzić

odpowiedzialność karną skarbową Skazanej nie powinno, do czasu wyjaśnienia tych wątpliwości, powodować konieczności odbywania przez nią kary pozbawienia wolności. Na obecnym etapie sprawy, w sytuacji gdy wobec Skazanej podjęte już zostały działania wpływające in minus na jej swobody i wolności obywatelskie (Skazana odbywa aktualnie karę pozbawienia wolności w warunkach SDE), a źródłem tych działań są regulacje prawne budzące poważne wątpliwości, w pełni zasadnym jest zastosowanie instytucji wstrzymania wykonania zaskarżonego wyroku. Przy podnoszonych wątpliwościach konsekwencji ich istnienia nie powinien ponosić sprawca, tu: Skazana."Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Możliwość wstrzymania wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia ma charakter wyjątkowy, jako odstępstwo od reguły wyrażonej w art. 9 § 2 k.k.w., według którego orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia. Od dawna przyjmuje się w judykaturze, że korzystanie z rozwiązania przewidzianego w art. 532 k.p.k. może mieć miejsce tylko wówczas, gdy charakter zarzutów kasacyjnych wskazuje na oczywistą ich zasadność.

Nie przesądzając ostatecznego wyniku postępowania kasacyjnego, trzeba stwierdzić, że zawarta w kasacji obrońcy skazanej argumentacja nie jest tego rodzaju, aby można było mówić o ewidentnej wadliwości kwestionowanego wyroku Sądu odwoławczego. W szczególności zarzut naruszenia art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w kontekście zaistnienia okoliczności wyłączającej ściganie określonej w art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. i art. 44 § 1 pkt 2, § 3 i 5 k.k.s. był już przedmiotem oceny Sądu odwoławczego i powtórzony w kasacji nie może być traktowany na etapie rozpoznawania wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia jako oczywiście zasadny, przesądzający o jej skuteczności, co zdaje się sugerować skarżący.

W odniesieniu zaś do kwestii zagadnienia prawnego – decyzję w tym przedmiocie może podjąć Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym kasację i wówczas będzie miał możliwość wypowiedzania się co do wykonywania zaskarżonego orzeczenia.

W tej sytuacji, respektując wyrażoną w art. 9 § 1 i 2 k.k.w. zasadę bezzwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, Sąd Najwyższy orzekł jak w dyspozytywnej części postanowienia (art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*).

[PGW]

[ms]